

אדם מיטש

גיל: 34

מבין שזה נהיה פחות ופחות נכון, וגם נראה לך יותר ויותר חסר טעם. זאת סתם העמדת פנים שכבר לא באמת עוזרת לאף אחד. אין "טובים" בקולומביה, ובמקום אידאליים אתה מוצא בעצמך בעיקר מרירות וכעס. **הרבה כעס**. ואף שיש חלק בך שצורח "עצור", ככל שהזמן עובר, ישנו משפט שהולך ומנקר בעיקשות בראשך: **אם כבר – אז כבר**.

את המשימה הנוכחית קיבלת ממישהו שלא עבדת איתו קודם, אבל כמה אנשים שאתה סומך עליהם אמרו לך שהוא בסדר. פגשת אותו באיזה בר קטן. טיפוס מוזר. בן חמישים או שישים, פנים צרות, משקפי ג'ון לנון, אבל מבט מרוכז, בטוח בעצמו. איזשהו קטע עם קלפים. כשדיברת איתו, הוא שלף כמה קלפים מאיזו חפיסה, כאילו רק אחרי ששלף אותם ידע איזו משימה לתת לך. אבל יש הרבה אנשים מוזרים בתחום, אתה לומד לכבד דברים כאלה.

המשימה נשמעת פשוטה: ביום כזה וכזה במקום כזה וכזה בג'ונגלים שבדרום יתרסק מטוס פרטי. במטוס גבר, אישה וטייס. את השניים בלי הטייס יש ללוות לעיירה **נובה-דסטינו**, שנמצאת במרחק שלושה ימי הליכה משם, להתקשר למישהו שעונה לשם **חורחה** ולמסור אותם לו.

האיש אמר לך לקחת איתך מדריך, וגם דחף לך את חפיסת הקלפים הזאת שלו ואמר "תשתמש בהם אם תרגיש לנכון". שיהיה. בתור מדריך שכרת את **חואן רמירז**, מקומי שלפי השמועות גדל בכפר קטן בג'ונגל שבאזור, ואומרים שאין מי שמכיר את הג'ונגלים טוב ממנו. הדבר המוזר היחיד בו הוא שאתה חושב שיש לו איזה מבטא קל כשהוא מדבר ספרדית, אבל אתה לא יכול להבין איזה.

עד לפני שש שנים עבדת כסוכן סמוי של ה-DEA (הרשות האמריקאית ללוחמה בסמים) בשטח קולומביה, במסווה של חייל מרינס לשעבר שהפך לשכיר חרב, במטרה להפיל את אחד הקרטלים המקומיים. אתה היית שם כי רצית לעשות משהו עם החיים שלך, כי רצית לעזור ולחולל שינוי. היית שם גם כי רצית להתרחק מהבית – היית בן אתאיסט להורים נוצרים שמרנים, ולהיות בקרבם לא עשה לך טוב. על כל פנים, אתה עשית את עבודתך בנאמנות ובמסירות.

העבודה לא הייתה פשוטה, ובמהלכה נאלצת ללמוד, לעתים בדרך הקשה, שרוב הבעיות נפתרות בצורה הכי נוחה ומהירה בעזרת אלימות – אפילו אם אתה בצד ה"טובים". אבל לאחר זמן מה בתפקיד, התחלת לחשוך שחלק מאנשי הצוות שלך אינם נקיי כפיים כמוך – התחלת לחשוך שהם לוקחים שוחד מברוני הסמים המקומיים. אתה לא היית בטוח על מי לסמוך ולמי לפנות, והעיכוב שלך היה מפלתך. אחד המבצעים שהובלת בנסיון לתפוס על חם כמה מהשחקנים הראשיים בסצנת הסמים השתבש בצורה נוראית. כמויות אדירות של קוקאין וכסף נעלמו ללא זכר, שני סוכנים נהרגו וכמעט אף אחד לא נתפס. מהר מאוד החלו להפנות אצבעות מאשימות כלפיך, ואף שידעת שמפילילים אותך, שמנסים לסלק אותך ואת החשדות שלך, לא היה לך למי לפנות. הבנת שאם העניין יגיע למשפט אתה תפסיד – ולכן נאלצת לברוח. להיעלם.

כבר שש שנים שאתה נאלץ לשחק את התפקיד שלך בקולומביה. לחיות את התפקיד שלך בקולומביה.

שש השנים הללו הפכו אותך לטיפוס מריר למדי. בהתחלה ניסית לשכנע את עצמך שאתה עדיין "מהטובים", שאתה שונה משאר שכירי החרב שנמצאים כאן, אבל ככל שהזמן עובר אתה

יכולת

כוחניות

מספר שימושים במהלך המשחק: 1

ציוד

אוהל

שק שינה

פנס

ערכת עזרה ראשונה

מצ'טה (1+)

סכין קומנדו (1+)

תת מקלע (2+)

חפיסת קלפים

חואן רמירז

גיל: 35

אך חייך בכפר הולדתך נפסקו כשהיית בן 13, כשאחד הקרטלים באזור החליט שהיער דרוש לו לצרכים שלו, מה שאלה לא יהיו. הם באו עם רובים ועם כלבים, והכפר בער, והם הרגו את אביך כשהוא ניסה למנוע מהם להכנס למקום, ואתה ברחת. אתה לא יודע אם מישהו נוסף ברח, אבל אתה מעולם לא פגשת מישהו אחר מהכפר.

לפני שהוא מת, **אביך נתן לך תליון קטן**, דמוי נחש, ואמר לך שהוא יגן עליך. לא הורדת את התליון מצווארך מאז, לא במיטה ולא במקלחת. בינתיים הוא לא אכזב.

אתה החלפת את שמך לחואן רמירז, שיישמע מקומי, ובסופו של דבר הצלחת למצוא לעצמך מקום בעולם בתור מדרין לג'ונגלים. אף אחד לא מכיר אותם טוב יותר מאלה שגדלו בהם, בעוד שאנשים שצריכים למצוא את דרכם בהם יש די והותר. אמת, רק ללכת ליד רוב הלקוחות מעמיד אותך על הרבה כוונות, אבל מה לעשות, גבינה בחינם יש רק במלכודת עכברים.

הלקוח הנוכחי הוא בחור אמריקאי קשוח בשם **אדם מיטש**. שכיר חרב, כנראה; יש כאן כאלה. הוא לא בחור סימפטי למדי, אם כי יש בו איזה משהו שמרמז שהוא מורכב יותר מכפי שנראה ממבט ראשון.

יש לכם שלושה ימי הליכה עד למטרה – איזו נקודה אקראית באמצע הג'ונגל. אחר כך שלושה ימי הליכה לעיירה **נובה-דסטינו**. לא מסובך.

כשנולדת לא קראו לך חואן רמירז. קראו לך **קאש**. אתה נולדת בכפר קטן במעמקי הג'ונגל, שאנשיו תמיד ידעו שהם לא באמת חלק מקולומביה. אתם הייתם אתם, ולא דומים לשום דבר אחר. הייתה לכם שפה משלכם, שאף אחד אחר לא דיבר – זו הסיבה שיש לך מבטא קל שבקלים כשאתה מדבר ספרדית.

הכפר שלך ניהל קשרים עם העולם החיצון, כמובן, אבל תמיד ידעת שאתם שונים. הג'ונגל היה הבית. זקני הכפר סיפרו על הרוחות בג'ונגל – שהן לפעמים טובות ולפעמים רעות, אך תמיד יש להזהר מהן. והם סיפרו על מלך הרוחות, שאת שמו אסור היה להגיד בפומבי מחשש למשוך את תשומת לבו, שהיה אדון הנחשים, המזל והשקרים. זאת הייתה גם הסיבה **שמשחקי מזל היו אסורים** – מזל, כך אמרו זקני הכפר, הוא פתח לרוחות הרעות.

את השם של מלך הרוחות מותר היה לבטא רק לראש הכפר, בטקס השנתי לפיוס הרוחות הרעות. רק הגברים המבוגרים היו רשאים להיות נוכחים בטקס, אבל פעם, כשהיית בן 8, אתה ושניים מחבריך התגנבתם לטקס. הכל היה חשוך, רק מספר לפידים ומעט אור ירח האירו את קרחת היער הקטנה. שני הילדים האחרים שהיו איתך פחדו וברחו, אבל אתה נשאר. אתה יודע שראית שם משהו, בקרחת היער הזאת, אבל אתה לא זוכר מה. התעוררת אחר כך, כבר בבוקר, מכוסה כולך בזיעה קרה, וחזרת לכפר מותש לזרועותיה של אימך. רק את השם שביטא זקן הכפר אתה זוכר – **קאלאת**.

יכולת

שימוש בסביבה (לדוגמה: הכנת מלכודות, הבחנה בין צמחים רעילים לצמחים אכילים)

מספר שימושים במהלך המשחק: 2

ציוד

אוהל
שק שינה
פנס
ערכת עזרה ראשונה
מפה
מצפן

מצ'טה (1+)

היא מתכוונת לעשות איתה, אבל את זוכרת שהפרופסור לא באמת נראה מופתע.

את רצית לסרב, ללכת משם באותו הרגע. אבל איכשהו איימי והפרופסור שכנעו אותך, ואת גילית שהיה בזה משהו מושך. משהו משחרר, קדמון וחזק. כשחזרת לביתך באותו לילה, מכוסה בזיעה ובדם של העז, הרגשת שיכורה. מעולם לא סיפרת לאיש על אותו לילה, ועד היום את מחדת מאותו עילוי שחשת אז – ובו זמנית **משתוקקת לחוש אותו שוב**.

יומיים אחר כך איימי תלתה את עצמה בדירתה. בגלל העז? בגלל משהו אחר? אם הפרופסור ידע משהו, הוא מעולם לא אמר זאת.

מאז עברה שנה. בשנה הזאת הפרופסור נהיה הרבה יותר מרוכז במחקר משהיה קודם לכן. הוא התחיל להיות יותר עצבני, נטה לדבר פחות, ואפילו בקושי הזכיר סקס. הוא אף פעם לא היה בדיוק טיפוס לבבי וחביב, אבל בשנה האחרונה הוא נהיה ממש בלתי נסבל. הוא התחיל לבלות יותר ויותר זמן בקולומביה, ובניגוד לאתרי החפירות המוקדמים, אליהם נסע איתך ועם איימי, בשנה האחרונה הוא התעקש לנסוע לבד. היה אתר חדש שהוא מצא, כביכול השרידים של אחד המקדשים הגדולים. באתר הזה לא היית אף פעם. ולבסוף, כמה ימים לפני שהוא והצוות שלו היו אמורים לחשוף את המקדש עצמו, הוא פיטר את כל העובדים שלו – ומאז לא שמעו עליו. זה היה לפני שלושה שבועות.

ההשערה שלך היא שהוא אכן גילה את המקדש – שלפי השמועות, אמור להכיל אוצרות רבים – ולכן משחק את עצמו נעדר כדי שאף אחד לא יתחקה אחריו ואחרי האוצרות שהוא מצא שם. אבל את לא תתני לו לברוח סתם כך. מגיע לך מה שמגיע לך.

אז יצרת קשר עם בנו של הפרופסור, רולנד. את זכרת שהוא היה עשיר, וחשוב יותר, שהיה לו מטוס פרטי – וזה חשוב, כי אם לפרופסור הייתה סיבה להאמין שמישהו ירצה לקחת ממנו את האוצרות שהוא מצא, גם לך כדאי להיזהר, ולכן עדיף שאף אחד לא ידע שאת נוסעת לקולומביה.

רולנד הוא קצת שמוק, ונראה שהוא מתעניין בך הרבה יותר מבאביו – מההיכרות שלך עם הפרופסור מחד ועם הגוף שלך מאידך, אפשר להבין אותו – אבל לא זה מה שמעניין אותך. וכך, הבטחה לא משתמעת לשתי פנים אחת מאוחר יותר, מצאת את עצמך עם רולנד ועם הטייס שלו בדרך לקולומביה.

מאז ומתמיד אהבת ארכיאולוגיה. אמרו לך שאת יכולה להגיע ליותר מזה, אבל לא היה לך אכפת. מעולם לא היה אכפת לך ממה שאחרים אמרו עליך. את תמיד השגת את מה שרצית, וידעת להשתמש בכל האמצעים בשביל להשיג את זה. ואם החלטת לבחור להיות ארכיאולוגית, אז אף אחד לא יגיד לך כלום. נהיית סטודנטית לארכיאולוגיה באוניברסיטת ייל, וכעת, בתואר השני, את עובדת עם הפרופסור **אלברט שומאכר** במחקר על תרבויות עתיקות בדרום קולומביה. (ובואי נגיד שעשית איתו עוד כמה דברים חוץ מעבודה.)

הוא חקר שם תרבות עתיקה, שככל הנראה קדמה לאינדיאנים, או לפחות לתרבויות האינדיאניות המוכרות. הם סגדו לאל-נחש בשם **קאלאת**, הוא גם אל המזל, השקר והטירוף, אך מעט מאוד התגלה פרט לכך.

למה זה היה חייב להיות נחש? את שונאת נחשים. כשהיית קטנה... אבל את לא אהבת להיזכר בזה. פעם אמרו לך שיש לך **פוביה מנחשים** בעקבות טראומת ילדות. הפסיכולוגים עם ההגדרות שלהם. אי אפשר פשוט לשנוא נחשים בימינו? פרופסור שומאכר לא היה הראשון שגילה את התרבות הזו, גילו אותה כבר לפני חמש עשרה שנה לערך. החוקרים שגילו אותה לראשונה שיערו שאולי אף קיימים כפרים מבודדים בג'ונגלים אשר עדיין שמרו על שרידים מהתרבות הזאת, אבל משכאלה לא נמצאו ולא היו חידושים, העניין נזנח – עד שפרופסור שומאכר חפר את העסק מחדש.

כשהמחקר רק התחיל, לא היו שום סימנים למשהו מוזר. הייתה אז עוד סטודנטית שעזרה לפרופסור, אחת בשם **איימי רייס**. בחורה מאוד ביישנית ומכונסת בעצמה, שלא דיברה יותר מדי ולא באמת שיתפה אותך בחייה האישיים. נדמה לך שהיא יצאה באיזשהו שלב עם הבן של הפרופסור, **רולנד**, אבל את לא ממש בטוחה.

אבל אז איימי התחילה להתנהג מוזר. היא הייתה נשארת באתרי החפירות עד מאוחר, והייתם מוצאים אותה אחר כך מכורבלת בשק שינה ליד אחד הפסלים. היא הייתה זאת שהתעקשה לעשות "שחזור" של אחד הטקסים. היא אמרה שזה למען האותנטיות המחקרית, כי אי אפשר להבין את הלך החשיבה של תרבות כלשהי בלי להכנס לראש של אלה שחיו בה. היא הזמינה את הפרופסור ואתך לאיזו חווה שכוחת אל, ואתם עמדתם וחיכיתם בקור ובחושך איזה חצי שעה. את כבר היית בטוחה שהיא לא תגיע, ואז הופיע ג'יפ עם אורות מסנוורים, ומתוכו יצאה איימי וגררה לתוך החווה עז. לקח לך כמה רגעים ארוכים עד שהבנת מה

יכולת

סקס-אפיל

מספר שימושים במהלך המשחק: 3

ציוד

תרסיס פלפל (1+)

כשהיא התחילה להגיד "לא", כשהיא התחילה להיאבק ולבקש ממך להפסיק, כבר היה מאוחר מדי, כבר לא יכלת לעצור. ואחר כך היא ישבה על המיטה ובהתה בך בעיני עגל שלא הבינו מה קרה כרגע, וגם אתה לא הבנת מה קרה כרגע, וניסית להגיד משהו ולא הצלחת. ואז היא קמה ויצאה. למחרת ניסית להתקשר אליה והיא לא ענתה. יומיים לאחר מכן היא עדיין לא ענתה. ואז סיפרו בחדשות שהיא תלתה את עצמה בדירתה.

מאז הכל התחיל ללכת לעזאזל. **בתי הקזינו הפכו מתחביב להתמכרות**, עובדה שאתה מדי פעם מודה בה ומדי פעם לא, אבל חשבון הבנק שלך לא משקר. את הווילה נאלצת למכור, את הטייס של המטוס הפרטי לפטר. רק את המטוס עצמו לא יכולת למכור – הוא הדבר האחרון שמזכיר לך את איפה שהיית. את החיים הטובים.

אתה פחות או יותר התאושת, בכל זאת. איימי לא הייתה אשמתך, אתה רואה את זה עכשיו. היא הביאה את זה על עצמה עם איך שהיא התנהגה. לא אתה הרגת אותה. ואתה עדיין עורך דין מצוין, גם אם כל הכסף זורם עכשיו להימורים. בשנה האחרונה גם אביך התחיל להידרדר. הוא דיבר על העבודה שלו יותר ויותר, התחיל להיעלם לאתרי החפירות שלו בקולומביה לעתים קרובות יותר, ונהיה לחלוטין מנותק מכל מה שקרה סביבו. ולפני שלושה שבועות הוא נעלם. לאיבוד בקולומביה הזאת שלו, ואף אחד לא יודע מה קרה איתו. היית מצפה שפה זה יסתיים, אבל אז הופיעה על סף דלתך **קים נש**. אפילו בתקופה שהייתה לך וילה עם בריכה וכל בחורה שרצית ברדיוס קילומטרים, אתה לא זוכר שראית מישהי עם הגוף והסקס-אפיל של קים. היא הציגה את עצמה בתור סטודנטית של אביך ואמרה שהיא רוצה ללכת לחפש אותו בקולומביה. בשביל זה היא צריכה את המטוס הפרטי שלך – והיה ברור מאוד מה בדיוק היא מציעה לך בתמורה. זה היה ללא ספק מוזר, אבל העדפת לא לשאול שאלות. הגעת למסקנה שאולי ההרפתקאה הזאת, שינוי האווירה, ההבטחה הלא משתמעת לשתי פנים של קים – אלה יהיו בדיוק מה שאתה צריך כדי לשים את כל השנה האחרונה הזאת של החיים מאחוריך ולחזור למוטב.

ביקשת טובה מחבר שלך שיש לו רישיון טייס, **הנרי גרין**, (לקים סיפרת שהוא הטייס הפרטי שלך), וכך מצאת את עצמך בדרכך לקולומביה, על המטוס הפרטי שלך, כשלידך האישה עם הגוף המדהים ביותר שראית אי פעם. מה כבר יכול להשתבש?

להיות הבן של **הפרופסור לארכיאולוגיה אלברט שומאכר** מעולם לא היה דבר קל. הוא היה איש קשה ולא נעים, לא הרבה לבלות זמן עם המשפחה, ואם דיבר על משהו אז בעיקר על העבודה המשעממת שלו. אפילו המראה שלו היה ארכאי, עם משקפי הג'ון לנון המוזרות האלה שלו. אתה באופן אישי מעולם לא הבנת מה יש להתעניין בחפירות של דברים עתיקים שכבר לא רלוונטיים לאף אחד. החיים הם כאן ועכשיו, וצריך לתפוס אותם כל עוד יכולים.

אתה ניצלת את הכישורים החברתיים שלך והלכת ללמוד משפטים, והפכת לעורך דין מצליח מאוד – מקצוע אמיתי לאנשים אמיתיים, שגם הביא לך הרבה מאוד כסף אמיתי. והכסף הזה אפשר לך לחיות את החיים הטובים. הוא קנה לך מטוס פרטי, ווילה עם בריכה, ואפילו אפשר לך להשתחרר בבתי קזינו מדי פעם, תחביב שאהבת במיוחד. יש משהו משחרר ביכולת להסתכל למזל הטהור בעיניים ואז לנסות לשלוט בו. התקרבת יותר אל חייו של אביך לפני כשנה וחצי, כאשר כמעט במקרה התחלת לצאת עם אחת מהסטודנטיות שלו, **איימי רייס**. פגשת אותה באיזה אירוע חברתי לכבוד אביך, שנגררת אליו כי אמא מאוד ביקשה שלפחות מישהו במשפחה יפגין קצת כבוד כלפי ההישגים של חברי המשפחה האחרים – אביך מעולם לא העריך את הישגך שלך, וטען שאתה מבזבז את החיים על שטויות חומריות.

איימי הייתה בחורה שקטה ומכונסת, לא יפה מדי והרבה מתחת לליגה שלך, אבל משהו בה משך אותך. משהו שחשבת שראית מתחת למעטה הביישנות והאינטרוורטיות ושרצית להוציא החוצה ולתת לו להשתולל. אבל מעולם לא הצלחת. גרוע מזה, אתה יצאת איתה חמישה חודשים והיא אף פעם אפילו לא הסכימה לשכב איתך. כל פעם שהיית מנסה לעשות משהו היא הייתה נרתעת, מתכנסת בעצמה כמו קיפוד.

ורוב נושאי השיחה שלה סבבו סביב אותן השטויות שאביך כל הזמן דיבר עליהן. איזה חפירות בקולומביה, איזו תרבות עתיקה, איזה אל מוזר, ברח לך השם שלו. **קאדאת, קאלאת, משהו כזה**. במיוחד היה מטריד כשהיא הייתה מתחילה לדבר על כל מיני טקסים שהיא קראה עליהם. משהו עם קורבנות. היה לה איזה ניצוץ בעיניים כשהיא הייתה מדברת על זה, אבל אתה היית מעדיף להתעלם ולהסיט את השיחה לכיוון אחר.

ואז, יום אחד לפני שנה היא הגיעה אליך באמצע הלילה – לפנות בוקר, למעשה – מכוסה כולה בזיעה ומה שנראה לך כמו דם, ופשוטו כמשמעו התנפלה עליך. או ככה לפחות זה נראה לך אז. מעולם לא ראית אותה מתנהגת ככה לפני כן, מעולם לא ראית את האש הזאת בעיניה, את התאוה. כנראה שבכל זאת זה לא היה מה שהיא רצתה, שהבנת אותה לא נכון. אבל

יכולת

כריזמה ושכנוע

מספר שימושים במהלך המשחק: 2

ציוד

ארנק

שעון רולקס